

LUCRURILE CARE NU S-AU SPUS

pastor Daniel Chereji

„Mai sunt multe alte lucruri, pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris. Amin.”

(Ioan 21:25)

Ultimele cuvinte din Evanghelia lui Ioan, capătă înțeles doar după ce citești Evanghelia în întregime și prin Duhul Sfânt reușești să cuprinzi o parte a măreției Dumnezeieștii a Fiului.

Am citit comentarii în care autorii căutau să explice că Ioan a exagerat voit când a scris aceste cuvinte, folosind oarecum o hiperbolă care să sublinieze cât de mare a fost Isus și cât de multe lucruri s-ar fi putut scrie despre El.

N-am prea dat atenție acestui aspect, dar acum cred cu convingere că în aceste cuvinte nu există absolut nicio exagerare.

Doar gândind în termeni umani și dovedind o neînțelegere grosolană a ceea ce înseamnă infinitatea lui Dumnezeu, putem afirma că este o exagerare să spui că despre Isus ar fi putut fi scrise atâtea cărți încât să nu le încapă pământul.

Cu siguranță, când și-a încheiat Evanghelia, Ioan era încă sub influența celor scrise despre Domnul Isus Cristos.

Negreșit era copleșit de măreția, gloria, puterea, înțelepciunea, strălucirea, dragostea, smerenia și disponibilitatea unei asemenea Persoane

care nu putea fi decât Dumnezeu, adunând laolaltă atât de multe atribute și paradoxuri.

Isus Cristos este Dumnezeu, iar Dumnezeu este nemărginit, cum s-ar putea ca despre o Ființă nemărginită să crezi că se pot spune prea multe?

Să nu uităm că Ioan îl descrie pe Cristos în prologul Evangheliei sale în toată splendoarea de Dumnezeu.

Cristos este înfățișat în starea de dinaintea de întrupare, ca și Logos, Verbul divin care a adus în ființă toate lucrurile.

Cristos este Creatorul și Susținătorul tuturor lucrurilor. Universul întreg, planetele, galaxiile și macrogalaxiile sunt aduse în existență și sunt susținute prin El.

El este Autorul vieții, iar slava Lui este identică slavei lui Dumnezeu Tatăl, pentru că atât Fiul cât și Tatăl fac parte din aceeași esență divină.

Abia când începi să-ți dai seama cine este cu adevărat Isus Cristos, realizezi câte s-ar fi putut scrie despre El.

Cât de mult s-ar fi putut vorbi despre Cristos Preîncarnat, despre acțiunile Sale în creație, cât de mult s-ar putea scrie despre fiecare minune în parte, despre fiecare cuvânt rostit, despre gesturile și atitudinea Lui.

Veșnicia viitoare ne va oferi posibilitatea explorării gloriei lui Cristos și cunoașterii bogățiilor nepătrunse care sunt ascunse în El.

Iar până atunci, n-ar trebui nicidecum să ne îndoim de nemărginirea Sa, ci mai degrabă să sporim lauda și slăvirea Numelui Său, atât pentru ceea ce știm despre El cât și pentru lucrurile care nu s-au scris.

ANUNȚURI

Joi - ora 18 Ședință de comitet

Biserica Creștină Baptistă
„BIRUINȚA”

GÂNDURI

Mirela Buruiian

Ne trăim viața ca și cum singurul nostru scop ar fi să reușim să ducem toate lucrurile la bun sfârșit. Ne trezim dimineața devreme și până târziu alergăm ca și cum am trăi veșnic pe acest pământ, petrecem din ce în ce mai puțin timp cu cei dragi, problemele cotidiene ne înfășoară într-atât încât în lista noastră de priorități Dumnezeu nu are întotdeauna primul plan ...

Și deodată o veste tristă, neașteptată, face ca existența noastră „bine ordonată” să fie întoarsă pe dos, ne oprim brusc din alergare, ființa ne este învadată de tristețe apăsătoare și ne dăm seama că, paradoxal, avem de toate, dar parcă nu avem nimic pentru că nu ne trăim corect viața și atunci ... ne aducem aminte de Părintele îndurător și Dumnezeuul oricărei mângâieri care este alături de omul zdrobit și îmbărbătează inimile zdrobite, chemăm numele Domnului din fundul gropii. El ne aude glasul, se apropie de noi și ne spune: „Nu te teme!”

Ce minunat este să avem la îndemână noastră Cuvântul lui Dumnezeu care ne este tărie și care ne îndeamnă să ne deschidem inima în rugăciune.

Când durerea este atât de intensă încât nu mai puteți da glas cuvintelor, nu renunțați. Continuați să vă rugați Tatălui care ne dă puterea de a suporta toate lucrurile și aveți certitudinea că El va înțelege sentimentele și spuneți-vă mereu „Pot totul în Hristos care mă întărește”.

Telefon: (004) 0362-411252
Web: www.biruinta.ro
E-mail: contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

CÂND PRIVEȘTI MAREA

Învolburată și agitată, marea-și aruncă valurile lovind cadențat țărnul nisipos. Se pare că nimic și niciodată nu-i va opri mișcarea ritmică și perseverentă. Ce sau cine ar putea sta împotriva acestei cantități uluitoare de apă... împotriva acestei imense forțe dezlănțuite? Și imediat parcă înțelegi altfel ce profunzime ascunde expresia: „purtat de valul vieții” sau „pe marea vieții, involburată”.

Dar știi pe Cineva care a certat marea, spunându-i: „Taci! Fără gură!” și marea, ca o fiară îmblânzită, a tăcut și s-a liniștit... Și mai știu că altcineva a văzut „un cer nou și un pământ nou: pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era.” (Apocalipsa 21:1)

Marea nu mai era?... Atunci când stai în fața ei când briza te mângâie cu răcoarea-i sărată când o privești imensă și neliniștită... puternică... aproape că nu poți să crezi că odată nu va mai fi.

Până mai este însă pe acest pământ vechi, „dintâi”, ne bucurăm de învăluirea ei răcoroasă și, cu mintea deschisă, mai înțelegem și mai învățăm ceva. Înțelegem că valurile de îngrijorări pot fi liniștite de glasul Lui și cadența necazurilor și a încercărilor se poate răi la porunca Atotputernicului. Când privești marea, imensitatea ei, parcă boala nu mai e așa tăioasă și durerea-și pierde din puterea ei acută. Când privești marea și poți să vezi chiar dincolo de ea, disperarea își pierde mult din di-

mensiuni și seninul speranței îți invadează sufletul.

Când privești mult marea parcă ajungi să n-o mai vezi. Și gândul îți aleargă în altă parte, poate „în fața scaunului de domnie” unde „mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cu cristalul” (Apocalipsa 4:6)

Pentru momentul acela... pentru momentul întâlnirii cu Creatorul... ne pregătim timp de o viață, înțelegem, învățăm, sperăm și așteptăm ... Uneori, privind marea.

Camelia Sabău

UMPLEȚI VIDUL!

Într-o zi de toamnă, o cioară vorbea cu o rândunică tânără care era în primul an al vieții ei. Cioara spuse: „Văd că te pregătești pentru un drum lung. Încotro zbori?” Rândunica îi răspunse: „Se face din ce în ce mai frig aici. S-ar putea să îngheț. Zbor spre o țară mai caldă.” Cioara isteasă își bătu joc: „Te-ai născut abia acum câteva luni. Cum știi că există o țară mai caldă să te adăpostească în timp ce aici se face frig?” Rândunica îi replică: „Cel ce mi-a pus în inimă această dorință pentru o climă mai caldă nu se poate să mă înșele. Eu Îl cred și plec.” Și rândunica a găsit ceea ce căuta. În felul acesta procedează orice suflet credincios.

Într-o lume fără Dumnezeu, sufletul devine un sloi de gheață. Vă amintiți de Homunculus – omul artificial creat într-un tub, în partea a doua a lui „Faust”. Mereu îi era frig. Îngheți când te socotești ca fiind numai un produs complicat al reacțiilor chimice. Noi tindem către un Tată, izvor de căldură, de dragoste, de lumină. După cum toate nevoile fundamentale ale omului sunt satisfăcute în realitate, tot astfel și nevoia sufletului este împlinită. Putem găsi pe Dumnezeu. Îl putem cunoaște.

Dar nici un domeniu de cunoaștere nu poate fi cercetat fără instrumente adecvate. Nu poți vedea stelele prin microscop și nici microbiile prin telescop. Oamenii care nu pot gândi just ajung la concluzia că Dumnezeu nu există, fiindcă nu-L pot găsi cu simțurile lor, care sunt funcțiuni

ale vieții în domeniul material. Simțurile nu sunt instrumente potrivite pentru a vedea pe Dumnezeu.

După cum microbiologia are instrumentul ei special și astronomia un altul, tot astfel și credința posedă un instrument cu care poate vedea pe Creator. Isus a spus: „Ferice de cei cu inima curată căci ei vor vedea pe Dumnezeu”. Să ai și tu o astfel de inimă și-L vei vedea.

Richard Wurmbrand

